

Karlaki Orsolya

Privát félműlt Miskolcon V.

Vattacukor térzenével

Észak-Keleti

Átjáró

Egyesület

2014

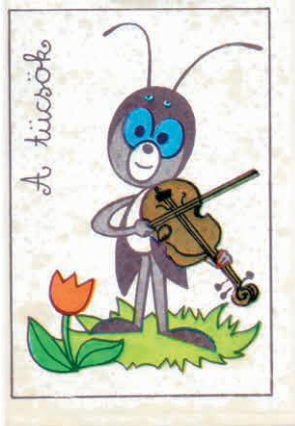

Privát félmúlt Miskolcon

Utánam, srácok! Ezt a címet viseli a számos közösségi eseményt, akciót, tudományos igényű vizsgálódást, megjelenő kiadványokat, élményszámba menő bulikat egybefogó aktuális programsorozatunk, amely a korábbi „24” – egy szimbólumnak szánt számjegy alatt futott – projektünk örököse, jogutódja. Anno már a huszonnégygel hangszúlyozni kívántuk az 1989 óta eltelt időt – mely alatt felnőttek a rendszerváltás körül született generációk – és az utolsó lehetőség sürgető voltát: most, a 24. órában feltétlenül fontos megörökíteni az államszocializmus, vagy akár a korábbi évtizedek hétköznapjaiból ránk maradt városképi elemeket, helybéli toposzokat, városi legendákat. Rakétát vagy glóbuszt imitáló játszótéri mászókat, beton virágtartók, pingpong- és sakkasztalok, neonok, különféle pihenőpadok, mozaikok és kompozíciók – művészeti értéket vagy bármiféle védettségre jogosító kivételességet aligha hordoznak, viszont befolyásolták közel fél évszázad miskolci hétköznapjait. A miskolciakét.

Korspecifikus formavilágot, látens avagy nagyon is manifeszt propagandát tükröznek, mégis feledésbe merülnek a változásokkal, átsiklik felettük a tekintet, a fiatalabb generációk tudomást sem vesznek róluk.

Nyom nélkül fognak eltűnni, ha nem használjuk ki az utolsó pillanatot. Számos egykoron közismert jellegzetesség ma már csak fotókról köszön vissza. A miskolciak

többszámú megszólításával próbálunk egy-egy hajdani utcabútor, kültéri dísz, netán filmek (mondjuk éppen az „Utánam, srácok!”), irodalmi alkotások révén a korban híressé vált tárgyak máig vezető sorsa felől tájékozódni, törekvésünk megörökíteni a letűnt idők utolsó rekvizitumait.

Egyesületünk általános céljai között szerepel a történelmi félmúlt résztvevőinek közvetlen megszólítása. A „Privát félmúlt Miskolcon” családtörténet-sorozattól mindenekelőtt a porosodó fényképalbumok feltárlását várjuk, és nagyon bízunk abban, hogy a fotók előhívják azokat a történeteket, melyeket a rokonság egyfajta hagyományként őriz, élményszerűen mesél, sajátos családi legendáriumként konzervál.

Olyan miskolciaknak kívánunk megnyilvánulási lehetőséget biztosítani, akik hajlamot éreznek félmúltjuk speciális közzétételére. Emlékezetes eseményeket vagy éppen jellemző pillanatok, használati tárgyakat, bútorokat, s hasonlókat megörökítő felvételeket keresünk, amelyekhez a közlő hajlandó az egyéniségét, családjának mentalitását tükröző kommentárt, tetszőleges „műfajú” szöveget írni. Az ekképpen születő kvázi „képregényeken” keresztül szeretnénk közvetlen betekintést nyerni a privát félmúltakba, melyek fontos, autentikus építőkövei Miskolc történetének.

Észak-Keleti Átjáró Egyesület

atjarok@gmail.com

Szerzőnk vallja:

„Gyerekként régész, építész és emellett versenytáncos szerettem volna lenni. Aztán mindenféle más végzettségekre tettem szert kitarító tanulással. S ugyan ezeket is szeretem, HA (!) most választhatnék: műfordító és osztrák hegyimentő lennék. DE leginkább geológus, hogy a vulkánokat kutassam Indonéziában.”

Karlaki Orsolya kulturális antropológus. És bábszínész. És satöbbi.

Kiadó: Észak-Keleti Átjáró Egyesület
Kiadásért felel: Darázs Richárd
Design, tördelés: Balogh Attila

Sorozatszerkesztő: Kapusi Krisztián
Megjelent: Miskolcon, 2014-ben, 300 példányban
Web: atjarokhe.hu/24 HU ISSN 2063-XCVB

Technika

Általános iskolás koromban minden évben felmérték az iskolában a családi vagyonokat (vagy nyomorokat?). A kisiskolásokat végigkérdezte egy lista alapján a tanító néni, hogy van-e otthon: mosógép, televízió, rádió, autó, és a többi. Ez mindig olyan furcsa szorongást keltett bennünk, mint ha vetélkedés lenne. Egyedül a könyveink számával sikerült kitűnnöm, mert abból könyvtárnyi állt nálunk a polcokon.

Telefon: nem volt igénylésünk, mert úgyis hiábavaló lett volna annyi sok évet várni rá. Aztán vezetékeltek a Győri kapuban és hirtelen lehetőség nyílt rövid időn belül hozzájutni. Akkor kértünk egyet, iker vonalat, de valahogy az „ikrünk” sose használhatta, nekünk mindig volt vonal. Anya otthon maradt szabin, hogy bekössék, és mikor hazaérkeztem a suliból, már várt a kis piros telefonunk. (Még feketét lehetett volna választani.)

Anya biztatott, hogy próbáljam ki. Felhívtam a pontos időt, mit tudjak hirtelen, nem sok telefon volt az ismerősök körében.

Mire elmondtam, hogy csókolom és szeretném megkérdezni a pontos időt, már csak a másodpercet hallottam az automatától.

Lemezjátszó: sokáig nem volt magónk se, mi a lemezjátszós család

voltunk. Minden karácsonyra több meselemez kaptunk. Az első viszont egy Koncz Zsuzsa-lemez volt, családilag azt hozott a jézuska. Szép nagy lemezgyűjteményünk lett az évek alatt. Megörököltük nagynéném után a teljes operett-irodalmat, ezt vasárnaponként nagymamám hallgatta és énekelte múltba révedve.

Aztán apa, aki állandó vendég volt a főutcai, ma is működő antikvárium-ban, hozott három Abba! – igaz csak – kislemezt, azoknak nagyon megörültünk a tesóimmal. Lassan gyarapodtak a nyugati előadók ritka lemezei is, például a nővérem jóvoltából, aki járt Jugoszláviában és ott köztudottan könnyen beszerezhetőek voltak ezek másolatai, köztük Rod Stewart albuma. Nekünk jól szóltak. Én pedig a *Kalavok* kék kislemezeit gyűjtöttem annak ellenére, hogy nem érttem az oroszróluk.

A legcsodálatosabbak a képeslap lemezek voltak szerte a világból. Gyártanak még ilyet?

Smena symbol: maradjunk az orosz technikánál. Ez volt a családi fényképezőgép, amit apa használt leginkább. Nagyon szép diákat lehetett vele készíteni. A hétfői adásszünetekben (amikor nem ment műsor a televízióban) és később is egy-egy délután családi vetítést rendeztünk, hogy a Kék-túra aktuálisan bejárt útvonalait újranezzük. Ezekre a túrákra csak képekről emlékszem már.

Eredeti cirill betűs írásmóddal: Koncsook. Hanglemezsorozat a Szovjetunióban, amelynek darabjai - újsággal együtt csomagolt kisméretű, kék színű, félig átlászó műanyag hanglemezek - más szocialista országokba is eljutottak.

Tévé feketén-fehéren: nem tudom, mikor lett színes tévénk, de nagyon az utolsók között lehettünk. Kifejezetten élvezetes volt a műkorcsolya-bajnokságok közvetítése Vitrayval, aki próbálta pontosan megfogalmazni a kűr-ruhák színét, amennyire egy férfitől telik.

Szóval jól elfantáziálgattunk róluk, mint ahogy az augusztus 20-i tűzijátékot is élvezettel néztük két színben.

Színes vetítést nekünk a szélesvásznú vasgyári panoráma jelentett: amikor öntötték a salakot a hálnán, azt az ablakból nézhettük, több színben. Nagyon látványos volt.

Kölcsönös gazdaság

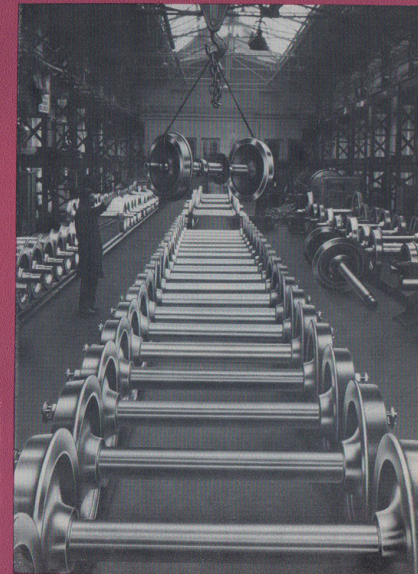
A rendszerváltás utáni évekből még, sajnos, elcsíptem a Digép hanyatló korszakát. Ott voltam másokkal együtt iskolai gyakorlaton, fényképész tanulóként. Oktatásunk kimerítő volt, ha épp nem fénymásoltunk, akkor a macskákkal számháborúztunk vagy célbadobáltunk az udvaron. Fotózni egyszer kellett, egy balesetet, amúgy csak útban voltunk.

Egyik gyártelepi bókászásunk során több teherautónyi rakomány mellett sétáltunk el, amiből kilógott az ágyúcső (!). Kérdeztük az ott cigartázó műszakvezetőt, hogy mégis mit gyártanak itt? Szemrebbenés nélkül közölte: *Hát biciklit.*

FERTIGUNGSPROGRAMM ПРОИЗВОДСТВЕННАЯ ПРОГРАММА

VASÚTI KERÉKPÁROK
RAILWAY WHEELSETS
EISENBÄHNRADESATZE
ЖЕЛЕЗНОДОРОЖНЫЕ КОЛЕСНЫЕ ПАРЫ

Meteora

A '90-es években egy budapesti hegymászó egyesülettel tavaszanként gyakorta megindultunk a Thesszáliai-síkság felé, Görögországba. A délszláv háború miatt Jugoszlávia kiesett, így a nem kevésbé kalandos Románia-Bulgária útvonalon jártunk. Mivel a tavaszi szünet húsvétra esik, ez hol hóban, hol napsütésben ért minket.

Ezek az utak nem csak a két tranzitország akkori sajátos útviszonyai és ügyintézési gyakorlata miatt váltak legendássá, hanem az egyesületünk lelke, a 20 éves Barkas autó is izgalmakról gondoskodott, oda s vissza. Alig volt olyan terület, ahol ne szereltünk volna, vagy olyan hivatalos, vagy csak annak látszó személy, aki ne állított volna meg miatta. Leginkább a nyuszikás viccre hasonlító „van sapkád-nincs sapkád” logika mentén büntettek. Ezeken az utakon így maguk a mászások voltak a legkevésbé kalandosak, pedig azok is hihetetlen élményt nyújtottak a Meteora díszletein.

Egyik hosszabb mászás után jólesően heverészttem egy idilli virágos réten. Felettem a kék ég, alattam a sziklák lábainál elterülő falucska. Néztem a báránnyelű felhőket, s egyszer csak elhúztak Jugoszlávia felé a NATO-gépek (vagy bármik, amiket azoknak vélhettem.)

Volt egy villanásnyi, de döbbenetes hálaérzetem azért a kevés-pár-száz kilométerért, ami akkor a békét jelentette.

Azóta sem értek egyet Hamvas Béla Meteora-leírásával, nekem ezek a sziklák az élettel teli világot jelentik.

Hamvas Béla Láthatatlan történet című kötetében (1943) így ír: „A Meteóra nem szép (...). Az ember megnézi (...), de nem gondol rá, amikor kellemesen üldögél, sétál, vagy diskurál. Inkább olyankor, ha csúf rovart lát, vagy kísértetekről hall beszélni.”

Amikor a szoms

Bite Sájden!

Első külföldi utam a kettéosztott Németország keleti felébe vezetett. A középiskolai kapcsolatok révén ott építettünk – mit is? – a Potsdam melletti tóvidéken, a helyi termelészövetkezetben.

Szerencsére szép, esős nyarunk volt. Reggelente kivitték minket a közeli gyümölcsösbe, ott vártunk kicsit, s ha nem állt el a zápor, visszamehettünk és kitört a szabadidő. Amikor is magunkban, nulla német tudással utazgattunk az emeletes vonattal Potsdamba, hogy ismét együnk egy csokis fánkot vagy fagyikelyhet, netán újra megnézzük a világhírű Sanssouci kastélyt és parkját. Nem igazán tudtuk teljesen elverni a könnyen megszerzett pénzünket. Mert azért is kaptunk pénzt, ha nem dolgoztunk – állópénzt! S mivel ez az összeg közel annyi volt, mint amit megkérdőjelezhető teljesítményünkkel amúgy is megkerestünk volna, mi szerettük, ha esik az eső!

Ezért tettünk is: először Zitát kértük meg, hogy bámulatos hangján dodekafon hangsorokat

énekeljen, s ha ez még nem hozta el a kívánt eredményt, Gyula eljárta az esőtáncot is.

Meglepő módon működött a varázs. Azon ritka napokon, mikor egy teljes műszakot lehúztunk a cseresznyeföldeken, csak csonka fák maradtak utánunk szomorú mementóként. Mert, érthetetlen módon, nem engedték, hogy felmásszunk a fára. Cseresznyét csak a földről lehetett szedni, amit elérünk, ehhez minden gallyat le kellett vágatni a helyi emberrel. Így én a kötelező „levehető ajtajú turmixgép” helyett az NDK-ból ezt a mondatot mint egyetlen német tudásomat hoztam haza: *Kérem fűrészelni!*

Vágyódás az Adriára

Bár állítólag gyermekkoromban volt egy időszak, mikor 1 forintosokat raktam félre, hogy majd eljussak Amerikába – gondolom, ez így a *Nagyvilágot* jelentette akkor, nem egy konkrét országot –, de ami folyton lázban tartott, az a *tenger* volt. Nagyon szerettem volna látni, nem csak tévén...

zédban történelem...

Aha háború van, holnap béke

de mikor lesz már ennek vége

ma háború van, holnap béke

de mikor lesz már ennek vége

Aha béke van és holnap háború

az ember szíve mégsem szomorú

ma béke van és holnap háború

az ember szíve mégse fáj-áj-áj-jáj-jáj

nincs semmi baj szívem

azt súgja a szívem

ebben az országban

ebben az órában

ebben a percben csak te vagy nekem

elem

7

Kontroll

Mikor a rádió bemondta '91-ben a balkáni háború elkerülhetetlenségét, dél volt. A konyhában ültünk és a levesnél tartottunk. A helyzet felfoghatatlanságát és abszurditását úgy reagáltuk le a tesómmal, hogy spontán, összetekintés nélkül egyszerre kezdtük énekelni a Kontroll csoport egyik számát: „Ma háború van, holnap béke, mikor lesz már ennek vége...”

Cápa

Nagymamám mesélt az Adriáról és a cápakalandjáról, ami végül is nem volt. Egyik fia '56-os disszidensként nem jöhetett haza, így a család Jugoszláviában egyesült egy nyárra, s mert a menyé horvát volt, hát hozzájuk mentek.

Ez a '70-es évek elején lehetett valamikor, s akkor még az „apartman” szállás nem ugyanazt jelentette, mint most. Nagyiban nagyon megmaradt a falusi vendéglátás kezdetlegessége, és sokáig mesélte a kinti budit, mint bizonyítékot arra, hogy a kedves szomszédaink nem jobbak, mint mi, és mire vágnak fel – mindez inkább afféle rokoni szálak között feszülő ellentétnek szólt.

A cápakaland pedig úgy (nem) esett meg vele, hogy mint tengerhez nem szokott személy, sétahajózáskor már a folyamatos imbolygás komoly aggodalmat keltett benne, aztán mikor kint a nyílt vízen meglátott egy csapat delfint, mely a hajót követte, elkezdett kiabálni:

– Segítség, cápa, cápa!

Levelezőtárs

Az orosz levelezőtársakból én már kimaradtam. Vonzott viszont a műfaj, ezért szert tettem egy jugoszláv levelezőtársra, az Ifjúsági Magazin révén. Egy délvidéki magyar lányra, így nyelvi gondjaink nem nagyon akadtak. Megörültem neki, gondoltam, majd sokat mesél nekem ő is a tengerről, amit akkor még csak nagy elbeszéléseiből ismertem. Állandóan adriás képeslapért nyaggattam, végül küldött egyet, amit úgy kapott valamelyik rokonától, mert-hogy ő maga sosem járt ott. Ez engem nagyon meglepett, hogy lehet ez? Úgy gondoltam, ha én a Balatonra járok kispajtaszként nyaralni, akkor a gyerekek Jugoszláviában biztosan a tengerhez.

Aztán a kapcsolatunk megszakadt – nem a képeslap miatt –, s én sok év múlva egy nyári keresetemből eljutottam végre az Adriára, bűvartáborba! (Azért sikerült, mert a háború miatt olcsó volt az utazás, s csak a bolondok mertek arra menni.) Így kívül-belül megismerkedhettem a mélykék sós vízzel. Cápát én sem láttam, de a szerelem azóta is töretlen.

Another Brick in the Wall (1989 novembere)

Mint egy világméretű szilveszteri piknik, olyan volt. Bár nagyon snassz okból utaztunk Berlinbe, számológépet akartunk venni nyugaton. Aztán beleszóppentünk a Történelembe, számológép nélkül.

A vonatjegy ára egy tizede volt az egy évvel későbbinek, a rendszerváltás utáninak. Még egy

diák is ki tudta fizetni. Szállásunk ugyan nem akadt, Kelet-Berlin mégtelt. Végigettük a TV-toronyban az étlapot kétszer, hogy mégse a novemberi éjszakában fázzunk, teljen az idő. Aztán láttuk, hogy valami történik, így beálltunk a sorba a Friedrichstrasse-i határátkelőnél, s valamikor éjfél előtt a tömeggel és a gyors határellenőrzéssel átlökdöstek Nyugat-Berlinbe, ahol nyitott cabriókból integettek, pezsgővel kínáltak és mindenkit boldogan ölelgettek.

A Fal a senki földjén magasodott fölénk, de a nyugati oldalról a készenléti erők ekkor már csak unottan cigarettázva nézték a tömeg táncát. Német és egyéb tévéadók tudósítottak, nagy hangfalakból Bob Marley szólt. Idős párok létrán másztak, engem pedig valaki felrakott. Azon a szakaszon elég széles volt a Fal, s mindenki nagyon vigyázott, hogy senki ne essen le a keleti oldalra, mert ott még háromszoros katonai kordon őrizte a szocializmust. Méretemre való tekintettel előreengedtek, hogy az első sorból lássam a Brandenburgi kaput és az eseményeket.

S ekkor az addig zúgó-morajló tömeg elhallgatott egyetlen feszült pillanatra, mert a hatalmas hangszórók rákezdték a Pink Floyd legismertebb

dalára, a „Nem vagy más, csak egy újabb tégl
a falban 2.” című számra. A következő taktustól
egy emberként énekelte az összes náció, aki
akkor ott volt: csehek, németek, amerikaiak,
magyarok, lengyelek... Ez volt az igazi nemzet-
közi összefogás. Utána, mikor a szokásos víz-
ágyúzás elkezdődött keleti irányból – ezt bemond-

ták előre –, inkább lejöttünk, mégiscsak hideg az
éjszaka vizes ruhában.

A „Fal-rombolás” fizikai valójában is elkezdődött,
oly módon, hogy elszánt emberek házi kiskala-
páccsal estek neki. Nagy kárt nem tettek a be-
tonban, de így jutott nekem is egy darab belőle.
Szuvenír.

КОНЕЦ ФИЛЬМА

Listák

Nyelv-Tan

Volt néhány éveken át berögzült tévedésem, majd utóbb, mikor kiderült a valóság, varázstalanította e dolgok egyénemre szabott „jelentését”.

Tűzijáték. Ilyen volt a tűzijáték, melyről az volt a meggyőződése, hogy égő fáklyákat dobálnak két bástya között, ezért nem akartam elmenni a Diósgyőri várba egy augusztus 20-ai ünnepségre. Öt éves lehettem és féltem, ha nem kapják el, a fejünkre esnek a fáklyák. Ezt nem mondtam otthon, csak hisztiztem. Anya valahogy mégis rávett, tűzijáték közben kitört a vihar, elég nagy pánik kerekedett. Végül mégiscsak esett a fejemre, igaz nem tűz, hanem víz. Két fiatal hölgy ernyője alatt leltem menedékre.

Kinyerma. Így egybe írva egy tulajdonnév, a műsor neve, amit Nagyikám hallgat dél körül, ezen kívül a Szabó családot hallgatta még, de arról

észleltem, hogy az ugyebár egy család neve. De hogy „Ki nyer ma?”, hát ehhez sok idő kellett.

Koheu. A Koheu egy orosz rajzfilmgyártó vállalat neve és a filmek végén tüntetik fel. Oroszul nem tudtam, rajzfilmeket néztem. Valójában ez a Konyec filma volt, oroszul, ciril betűkkel.

Tévétorna. Az egész család szerette nézni, néha csináltunk is egy-egy gyakorlatot, de inkább a látványra hagyatkoztunk. A főcímdalt éveken át énekeltem, méghozzá így: „Abban a székben váli lapos lesz.” Bizisten, csak pár éve gondolkodtam el rajta, hogy ennek így nem sok értelme volna.

Leányvállalat. Természetesen, ahol csak nők dolgoznak. Ezt is egész felnőttkoromig hittem. De magát a fogalmat onnét ismertem, hogy mikor egyszer mentünk Budapestre az állatkertbe és a vidámparkba, láttam a vonatból ezt a kiírást egy sárga földszintes házon, már Pest határain belül. Még mindig látszódik ez a felirat, ha nagyon észre akarom venni.

Fülbelövés. Egyszer csak divatba jött a füllükasztásnak ez a módja, felváltva a védőnők és tűhegemóniáját. Persze, hogy azt gondoltam, pisztollyal távolból átlövik a fülcimpát! Nem értettem, hogy nem okozott még balesetet, s miért vállalkoznak rá mások. Aztán láttam, mikor a tesóm kapott fülbevalót, így később, mikor rám került a sor, nem rettegtem a remegő kezű sportlövőtől, és egy pirosköves fülbevalót választottam.

és győzedelmeskedik. A szocializmus: emberek százmillióinak jelene és az egész emberiség jövője."

Ruhák

Centrum áruház. A kínálatot az jelentette, hogy lányka nyári ruha kétféle színben és egy fazonban érkezett, piros és világoskék. Aki azon a nyáron kapott új ruhát, ebben a két színben pompázhatott. Én kéken, Kati barátnőm pirosban.

Tisza cipő. Évente megkaptam az új pár sportcipőt, mivel a lábam nőtt, iskolába járni és túrázni is kellett egy ilyen. Na, ezek is kékek vagy pirosak voltak, egyik évben ilyen, a másikban olyan színű cipőm lett. A nyolcvanas évek közepén felbukkantak a tépőzáras sportcipők, akkor kaptam egy fehéret, az a Tiszához képest roppant divatos volt. És kényelmetlenebb is.

Mackó alsó-felső. Mármint a melegítő vagy mai divatos szóval a szabadidő ruha neve, ami az otthoni és udvari játszós ruhát jelentette egyben. Többnyire piros-kék színben kerültek a boltokba, oldalukon két fehér csíkkal. Csak ruha alapján nehéz volt a gyerekeket megkülönböztetni a játszótéren, mindenkinek ilyen volt.

Farmer. Az első nyolcadikban – Flopp. Jó márka lehetett, vagy csak az tette kívánatosá, hogy olasz gyártmány, szóval az idősebbek ácsingóztak érte, próbáltak rávenni, cseréljem el. A nagynénimtől kaptam, addig nem volt ilyen ruhadarabom, mindig csak kordbársony nadrágom. Megtartottam nosztalgiaiból, de nem hordanám...

Legjobb a dzsörzé. Kedvenc ruháim óvodás- és kisiskolás koromból származnak. Volt egy babás mintás kantáros nadrágom és egy nyuszis kapucnis télikabátom. Nem tudom, honnét vette anyukám, nagyon szerettem, amúgy nem dúskáltam

„menő” ruhákban, csak amit a konfekció-ipar és nővérem kinőtt ruhatára kínált. Az ünnepi ruháim voltak egyediek, küldött a külföldi rokon, színes dzsörzé ruhácskákat, de alkalom nem sok adódott, hogy felvegyem, mielőtt kinövöm. Alsóban még akadt egy emlékezetes ruhadarabom: a narancssárga-fehér pöttyös nadrág, naná, hogy ez is dzsörzé, amire jól fogott a piros-kék írón. Így tanórán, ha unatkoztunk, a padtársammal a pöttyeit színeztük. Nem jött ki belőle.

Medvefog – mármint a valódi. Mint ékszer. A medvékkel a nevem miatt állandóan hecceltek otthon (Ursula, Medvécske), de nem emiatt volt medvefog ékszerem, hanem mert a tesóm kapott apától és én is akartam. A következő Szeletabarlang túrán nekem is talált egyet, igaz, elég méretest. Furcsa volt az alsós kislány nyakában a több centis „agyar”, egy ideig konokul hordtam is, aztán áttértem a gyöngy nyakláncokra.

Csővázás hátizsák – már ez milyen nagy dolog volt a váznélküli vászonhátizsákhoz képest, amivel az első Vándor táboromba mentem a Fertő-tóhoz. Akkoriban nagyon korlátozottan lehetett normális túracuccokat beszerezni. A sátor nehéz volt és beázott, a hálózsák legalább két kilót nyomott. És a *polifoam* – a '80-es évek közepének zseniális hozadéka. Az első mászócipőm is a Kassáról hozott lereszelt stoplijú stoplis cipő volt. Egyedül a szovjet gyártmányú gleccserszemüvegem volt profi cucc, apa ezt a Zsarnai piacon vette, erre viszont sosem volt szükségem...

TÁRS

HAM

Folsó
Annamária
1982. márc
10.

Macshanyelv,
az étcsokis -
ajándékba. Nem azért,
mert ebben találtam
meg a Möbius-rahéta elvet.
(Sziámi után).

kanalas leő jégkrém
- avasi kilátó

Tokócs
Erika
1983. VIII. 1
MISKOLC

Vujdos
Erika

Borosgyán
Mária

Ulmán
sz. Csövelő
1984. X. 25

Gesztenyepüre
télien - Napsugár
cukrászda.

Szentkúsmegye
Tímea
Miskolc
83. Dec.
2.

Csoki-vanília
Tiszavirág ven

Mogyorós túrnix
- Pipita büfi.

Regdon
Imre
1984. nov.

Papp
Mónika
Miskolc
1984. III. 1

negró cukorka
a klasszikus
fekete - a telek-
szomszéd jzói
bácsitól

Madártej -
nagymanánál.

Idng Bernadett

1983. IX. 10.
Sok
V. 9. 85. szentetice

Veres Dóra

efelté
Annamária
M. 1985. júli 20

Túrnix
és palacsint
- mikor hazaér
a táborkból

Télapó és hús-vét
étcsokiból, ezért a
locsolkodási díjai
ettem meg (csak
szerettem az étcs
a családban)

ASLAP

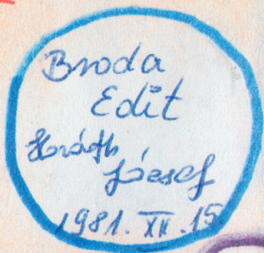

Nutella
az NSZK-ból.
Ritkán.

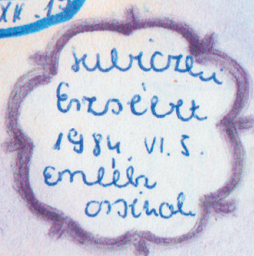
Donald rágó és
kakasos nyálóka
- Gyula utcai trafik.

lagyi -
ideglő.

Spagetti
fagyi
- Lufi bar.

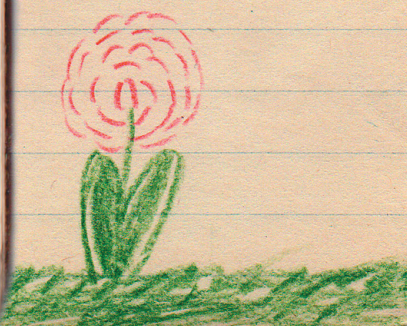
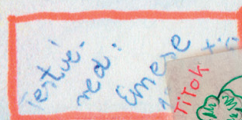

Poharas tejszín-
hab és mini Baci
csak - Tokaj ABC
(Például ha az
orvostól jöttünk,
jutalom).

Francia-
saláta
- Mackó büfé
a Deryné
utcán.

Szaloncukorból a zselés a
menő, kilós kiszerelesben.

Mit nem?

A gyűjtőszennvedély az egész családot jellemezte, ezért én olyanokat választottam, amit a többiek nem, és persze semmi értékük nem volt. Elképesztő kollektciókat hordtam össze, illetve nem engedtem kidobni: képeslap, rágó papír, színes papír zsebkendő, csoki papír, matrica (nálunk levonós), szagos radír, nejlon szatyor, kártyanaptár. Ez utóbbinak nagy hagyománya volt, az iskolában december–január tájékán óriási csere–berék folytak a szünetekben. Mindnek megvolt a piac diktálta váltási aránya: 1-1, 2-1.

Az értékesebb külföldi, vagy vízálló, esetleg színészt ábrázoló naptárért az alkudozások után akár 5-öt is adtak.

A gyűjteményeim közül a kedvenceim a bélyeg nagyságú hologramos képecskék voltak, de azt nem tudom, honnét kaptam őket és, hogy egyáltalán mi végre gyártották ezeket.

S természetesen elmaradhatatlan a szalvéta-gyűjtemény. Régebbi, s így különlegesebb darabokat a nagynénimtől örököltünk, ezért osztoznom kellett a tesómmal. Egymás között is gyakran cseréltünk, s ha vendéglőben ettünk, mindig eltettük a logóval ellátott darabokat. A kilencvenes években már nem szaporítottam tovább ezen gyűjteményeimet, mert megjelentek a telefonkártyák! Külföldi bolhapiacokon még mindig szoktam egyet–egyét beszerezni. Csak nosztalgiából, hogy legyen valami hobbim.

A trafikos nemzedék

Gyermekkoromban a Gyula utcai trafik volt a legcsudálatosabb hely, mely elérhető távolságban volt tőlem. A játszótérről mindig ellógtunk oda bámulászni, ritkán vásárolni is. Körbe jártuk tágra nyílt szemekkel és újabb vágyott dolgokat fedeztünk fel benne: Bazooka és Donald rágó, gumilabda, műanyag katona, durranós rakéta, üveggolyó, lime por, lufi, Star Wars- és Indiana Jones-képek, mozgó toll, Moncsicsi. A felnőtteknek: cigi, újság. Akár ajándékot is tudtunk venni innét, én mindenkinek a Kedvenc csokit, mert az volt az én kedvencem. Minden, amire szükségünk lehetett, megtalálható volt benne, ez volt a mi mini plázánk.

Paneljátékok – szemből szemben

A lakótelep remek bázist nyújtott, hogy miként használjuk ki a játszótéren túli tereptárgyak adta lehetőségeket, például a poroló komoly kihasználtságot élvezett. De maga a sokadik emelet (lift nélkül) is meghatározott bizonyos lehetőségeket: csak vizet inni nem ugrottunk fel, azt az utcai csapnál intéztük, ami játék fenn maradt, az meg repült az emeletekről, s ha valami így nem volt megoldható, akkor a kiskosárban, zacskóban leengedést minden gyermekes család kimunkálta. De nézelődni kifejezetten előnyös volt. Az egyik kedvelt emeleti ténykedésünk a stoppolás volt. Az erkélyről néztük az utca – akkor még kevésbé sűrű – forgalmát, s ha valami tetszetős autó, vagy motor (ez inkább a tesómnak jött be, én maradtam az autóknál) közeledett, aki hamarabb észlelte, az lestoppolta magának. Ugyanennek a másik „ablakos” változata az Ablak-zsiráf című könyv lapozgatása volt, izgalommal vártuk a következő oldalt, hogy mire csaphatunk le szóban: stipis-stop!

A nővéremmel kevesebb közös játékunk akadt, de elalvás előtt az emeletes ágyból néztük a szemközti bérház ablakait. Mint egy táblázat: sorok, oszlopok. Az volt a játék, hogy tippeljük meg, mikor hol fog le-fel kapcsolódni a villany. A szomszédházból pedig minket figyeltek. A

tesóm osztálytársai – fiúk laktak ott, s az egyik szórakozásuk az volt, hogy áttükröztek, ha épp úgy sütött a nap. Utáltam, ha a szemembe világítottak. Hamar megtanultam a lakótelepen a függönyök előnyét.

Makramés halak

A nyolcvanas évek egyik jellemző hobbi divatja a makramézás volt. Ez főként a hölgyeket érte el, fonalból csomóztak övet, ékszer, szatyrot. Az iskolában gyakorlati órán oktatták is, így a nővérem hozta haza ezt a tudást, aztán a Nők Lapjából továbbképeztük magunkat. Anyukámnak nagyon ügyes keze van, hamar megtanulta és a nyugdíjba menő kolléganőjének, kívánsága szerint és a kollektíva nevében, a műszak alatt virágtartókat makramézott ajándékba.

A férfiakat inkább az akvarisztika találta meg. A panellakásokban akkor még praktikusán kevésbé volt jellemző a kutya-macska tartás. Egy akváriumnak pedig bárhol lehet helyet találni, a szomszédokat sem zavarja. Apa ezt olyan megszálottan csinálta, hogy minden helyiségben volt akváriumunk, az előszobában is. Ezeket a saját gyártású, méretes darabokat aztán csak kerülgettük, alig fértünk el tőlük. S mikor nyaralni mentünk, mindig gond volt, ki etesse a halakat.

Vattacukor térzenével

Annyira városi gyerek voltam, hogy a nagyszülőknél nyaralás is a város egy másik pontját jelentette, Hejőcsabát. Nagymamával az egyik állandó úti célunk Tapolca volt, és ha a sétánk éppen vasárnapra esett, akkor azt az ötórás térzenéhez hangoltuk. Ez persze nem az én programom volt, ezért fagyis vagy vattacukor ígéretével indultunk el. Míg vártuk a fűvósokat, már megkapva a beígért nyalánkságot, az idősebbek – főként asszonyok –, kedvenc padjukon várakozva szóba elegyedtek egymással. Először mindig a dicsekvés: család, gyerekek, unokák számbavétele következett. Majd a kötelező „de szép ez a kislány”, ez voltam én, s mivel mindezzel nem tudtam mit kezdeni, állandóan pofákat vágtam, így aztán rólam hamar le is szálltak.

Komorulni kezdett a menü, a megözvegyülés és eltávozottak, majd a ki milyen beteg és hányféle gyógyszert szed furcsa „vetélkedésbe” csapott át az ismeretlenek közötti diskurzus, de ezt már szerencsére részben elnyelte a felcsattanó cinyányér üteme. S a jelenlévő nagyk valami távoli

boldog aranykorba úsztak a térzenével, hogy a következő héten új padtársakkal ismét lejátszódjon ugyanez a délután.

Nagyszüleim kora

A nagyszüleim foglalkozását mindig olyan regényesnek találtam. Mikor én beleszülettem az életükbe, már nyugdíjasok voltak, másrészt sok szomorú családi történetet hallottam a háborúról, Don-kanyarról, '56-ról, melyeknek a súlyát ugyan éreztem, de jelentésüket nem. Így amikor derűsebb emlékek kerültek elő, azokat olyan „békebeli” hangulat lengte át. Egyik nagyapám kalaposmesternek tanult (aztán a vasgyári öntödéből ment nyugdíjba), sokat subázott.

A másik nagyapám iparos volt, olajütője volt (ez még darabjaiban ma is látható egy Debréte nevű kicsiny faluban). Dédnagymám a Szemere grófnál szolgált. Egyik nagymámam pedig virágáruskislány volt. Az ő történeteiben bukkant fel olykor a Weidlich ház és közönsége.

Nagyikám mielőtt a Népkertben egy vigadóbeli vigasságon megismerkedett nagyapával, virágüzletben volt kisegítő kisasszonyka. Hogy a virágbolt vagy a nagyságos művésznő lakott-e az említett Weidlich udvarban, azt nem tudni. De a tiszturak nagy csokor virágot küldtek az ünnepelt színésznőnek hódolatuk jeléül, amit nagymámam vitt ki, s míg a szalonban várakozott, az előző esti multság nyomain ott párologtak a pezsgős poharakban. Nagyikám fiatal lányként kíváncsi lett, beleivott az otthagytott italokba, majd csuklott, míg ment vissza az üzletbe, ekkor ivott először pezsgőt.

Hogyan nem lettem úrhajós

Tapolcán a legfőbb vonzerő természetesen a nagy játszótér volt, na jó, a strand, a csónakázó tó és a fagyizás is vonzott. Ezek után, előtt, mellett a nagy, vas *csónakhinta* kötelező elem volt. Ugyan dolgozni kellett vele az elején, de ha beindult, a súlya már vitte, leállítani nehéz. Ez volt a legextrémebb elem, amire felengedtek. Amire igazán vágytam, az a játszótér szélén állt, a nagyok játéka: a kerék.

Beállva és belekapaszkodva fejen átfordulva lehetett szédülni, úrhajóst játszani. Nagyon vártam, hogy végre belenőjek. Aztán mire megnőttem, leszerelték, már sehol sem találni, nem *EU-komfort*.

Télen örömök

A szánkózás is nagy kedvenc volt, de ahhoz messzebbre kellett utazni, például a Chinoinhoz, ezért az hétvégére maradt.

Hétközben a korcsolyázás, ha elég hideg tél volt. Mert nekünk saját lakótelepi koripályánk volt. A helyi nagyfiúk gondozták a jeget, locsolták a közös vízcsapból. Az volt az íratlan szabály, hogy a délután egy része a nagyoké, amikor hokiznak, de utána szabadon korizhattunk a felcsatolós korcsolyánkkal, volt világítás, zene is. Az iskolai körzethatárok élesen elválasztották, hogy ki melyik játszóteret használhatja.

A mi udvarunkon az volt a sajátos, hogy kettévágta a körzetesítés, így Miklós úti és Ságvári iskolás gyerekek is laktak ott. A koripályánál azért volt egy létszám stop, csak az jöhetett, akiért egy helyi „udvaros” felelősséget vállalt. Például a túloldalról a 40-es iskolából már elképzelhetetlen volt, hogy valaki odamerészkedjen.

Fehér labdák

A Vasgyárba a tenispálya miatt jártunk. Apa a teniszt tette kötelezően kipróbálandó családi sporttá, persze a folyamatos túrázás mellett. Nővérem igen szép eredményeket ért el ebben a sportágban, így engem is beíratnak alsóban. Aztán abba kellett hagynom, s mikor olyan 10 évesen újra lementem a pályára, már túlkoros voltam egy teniszkarrierhez, amúgy is jobban vonzott a tánc és a színház. A másik tesómat pedig a dzsúdó és az MVSC pálya fogta meg. De a vasgyári tenispályára azért sokáig jártunk, néha ütögettem is, s

nálunk mindig volt otthon teniszlabda és valami szétszakadt húrú ütő. A nővérem itthoni meccseit családirag nyomon követtük, apa üvöltözött neki a pálya mellől, aztán az érmeit és az újságcikkeket büszkén rendezgette.

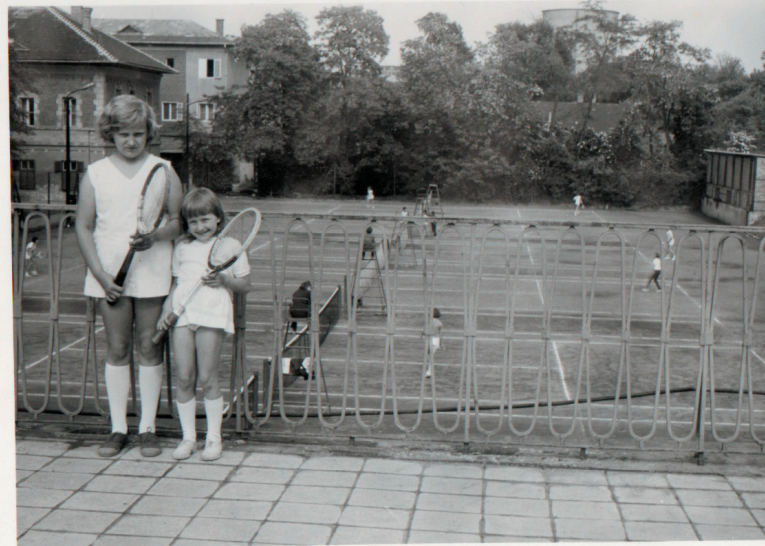
A labda után kajtatás, kutatás állandó kiegészítő sport volt. Hiába volt magas a kerítés, mindig átszállt. Ha az Árnyaskert felé, akkor a törzsvendégek adták vissza, ha az Ifjúsági Parkba, akkor volt egy kiskapunk, ahol átjárhattunk – ez jól jött például az R-Go koncerteknél, mert ezt az átjárót nem zárták le. Ha az útra repült, akkor pedig a rendszeresen arra masírozó kiskatonák segítségére lehetett számítani, akik erre parancsot is kaptak: „Oszolj! Labdaszedés!”

Hazafelé Móka Miki

Elég korán önállóságra tettem szert a lakótelep-óvoda-iskola-trafik jól ismert világában. A közlekedési útvonalam alsóiban kibővült a Molnár Béla Úttörőház és a vasgyári teniszpálya által határolt területre.

Engem nem hordtak a szüleim sportra, szakörökre. Ha valamit kitaláltam magamnak (talán egyedül a népitáncról berzenkedtem), beiratkoztam és az „én programom” maradt, nem kaptam hozzá kíséretet.

A Brigád úti óvodába jártam és hátul a kertek alatt nagycsoportból is néha egyedül mentem haza, ha nem maradtam délután az oviba, és senki nem tudott értem jönni. Megbízható gyerek voltam, nem kalamoltam el, s az autós forgalom sem volt észrevehető.

Az iskolába járásnak is megvolt a jól bevált útvonala. Oda eleinte a tesóimmal indultam, csak mikor nagyobbak lettünk, hárman háromféleképp közelítettük meg a Miklós utcát. Mindegyikünk a maga osztálytársaira fűzte fel az irányt. Reggelente elég gyorsan beértünk, hazafelé már lassabban csorogtunk.

A barátnőimmal a Rácz Ádám utcánál váltak szét útjaink – én laktam amúgy a legmesszebb a sulitól, legalább 8 percre –, így mindig ennek a sarkán bandáztunk. Ebben az utcában volt az akkor még híres Tiszavirág vendéglő, s a Vasas Művelődési Házban fellépő művészek rendre ott ebédeltek. Egyszer egyiküket gyalogosan láttuk, de kiskamaszként nem mertük megszólítani Levente Pétert, csak hangosan vihogtunk. Mikor már jól túlhaladt minket, akkor kiabáltunk egy nagy Móka Mikit. Jó füle lehetett, és messziről visszaintegetett nekünk, ettől persze még jobban vihogtunk.

A srácok után

Az emblematikus „Utánam, srácok!” című filmet először vetítette akkoriban a tévé, hogy a helyszíneit megjegyezzük. Apa amúgy is mindig országjárást és helytörténeti kirándulásokat szervezett nekünk, így a film kapcsán is felkerekedtünk. A lillafüredi Manó bácsi-féle mesekertet még láttam, sőt, elzarándokoltunk a Vargahegyre, egy telekre, ott állt egy villamos mint hétvégi ház. A tulaj bácsi beengedett, s táplálta a hitem, hogy ez a villamoskocsi volt a filmben. Azóta is ragaszkodom ehhez a verzióhoz.

Lakótelepi batman

Nagyapa a telekről hazafelé tartva gondolt egyet: meglepi az unokáit, biztos nem láttunk még ilyet. Felugrott hozzánk kora este és egy dobozból kiengedte a nagy meglepetést: egy denevért. Hát volt is meglepődés, magunkra zártuk a szobaajtót és az ágy alatt sikítoztunk, amíg a megriadt állatot ki nem engedték az ablakon.

Lelkes telkes

Szerintem gyerekként mindenki utálja a telekrejárást – az a felnőttek hobbija –, én inkább a barátnőmmel akartam volna játszani. Jó, néha azért megkegyelmeztek a szülők és vagy a barátnőm jött a mi telkünkre, vagy én az övékre. De legtöbbször menni kellett, nem volt mese. Ott aztán jól elfoglaltuk magunkat, kialakultak az évszaknak megfelelő játékaink. A gyümölcs és virágszedés mellett, míg szüleink ténykedtek,

bőven volt időnk barangolni a fél domboldalon. Csak nehéz volt visszakutyagolni. A Komlóson a telkek ugyan keskenyek voltak, de leértek a domb aljára. Az igencsak hatalmas cseresznyefán üldögélés volt a legfontosabb elfoglaltságunk, vagy gépeltünk rajta (úgy ültünk, hogy egy ág előttünk is legyen, az volt az írógép, és irodásat játszottunk), vagy csak a távolba kémeltünk, figyeltük a szomszédokat, néztük, ahogy felszáll a füst a kőbányában egy újabb robbantás alkalmával. Itt láttam forgószelet is, igaz csak kisméretűt, de így is eléggé elhűltünk, mikor elsöpört mellettünk a kisháznál, olyan hangja volt, mintha vizet öntenének egy dézsából. Az egyik szomszédnak volt nyuszija, s a sarkon ott pompázott a páva is, így ami csekély állatismeretre panelgyerekként szert tettem, azt a telkünknek köszönhetem: gyíkok, kígyók, bogarak, madarak. Nagyon ritkán átmentünk Tapolcára is, akkor az nagyon hosszú útnak tűnt, fagyai volt a jutalma, de este általában jólesően elfáradva, a „betakarított termésel” megrakodva (barack, málna, büszke, man-

dula, ribizli, paradicsom, margaréta...), a busszal egyből jöttünk haza. Csak előtte elköszöntünk Jeromostól. Jeromos a pincében lakott, ő őrizte a szőlőnket. Amúgy egy szoborfej volt, amitől gyerekként igencsak tartottunk, így mindig tiszteltudóan köszöntünk neki.

Rágó-razzia

A tesóimmal nagyon szerettünk rágózni, valahogy mindig akadt is rágónk. Ezt apa annyira nem szerette, hogy előtte nem lehetett, pláne fújkálni. Persze, egy lakásban hogy lehet titokban rágózni? Mikor anya szólt, hogy kész az ebéd, mielőtt leültünk kajálni gyorsan megszabadultunk a szánkban lévő 1-2 gömbrágótól, mindenki ahol épp volt. Így tele ragasztgattuk a lakást, az asztal alját, kabát mögött, ágy szélét, bármit. Ezekről aztán rendre meg is feledkeztünk, a rágók ott száradoztak, míg a szülők fel nem fedezték valamelyiket. A számonkéréskor sosem tudtuk, melyikünk bukott le.

Jeeee

A „Három kívánság” televíziós műsor és Tibi bácsi pöttyös labdái csak azért voltak érdekes számomra, mert abban reménykedtem, hogy egyszer legalább egy kívánságom teljesül. Ehhez az öcsémet próbáltam megnyerni, hogy szívhez szóló levélben kívánja már azt, hogy engem elvigyenek hőlégballonozni, ha nagyon akar, ő is jöhet. De nem hajlott rá. Aztán később a Nagy Feró féle rádiós adásban, a Garázsban állítólag küldött egy Jeeee-t nekem. Azt meg nem hallgattam éppen, utóbb pedig nem árulta el, milyen Jeeee volt.

Reggel-i

A LKM-nek köszönhetem a balatoni nyaralásokat (vállalati üdülők csakis a déli parton), és a különleges kulináris élményt, a sós kakaót. Ez utóbbi úgy keletkezett, hogy anya mikor hajnalban kelt és ment dolgozni az irodába, mindig elkészítette a reggeli italunkat. De néha az álmodástól összecserélte a dobozokat, így cukor helyett só került bele.

Nomen est omen? KO! OK

A nevemmel nagyon sokáig bajom volt – már nincsen. (Állítólag az egyik nagyszülőm is azt mondta, ilyen nevet nem is hallott még, hogy Orsolya.) Bújtam az utónévkönyvet és listákat írtam, hogy mire cserélném le. Ilyen csodálatos nevek szerepeltek rajta: Olimpia, Auróra, Wilhelmina, de már egy Andreával is megelégedtem volna.

Aztán a vezetéknevem sem könnyített a helyzeten. Bemutatkozáskor nem értették, visszaérdeztek. Ha szólítottak mást mondtak, vagy elírták. Ráadásul édesapám egy nagy létszámú középiskolában tanított, így a városban nem nagyon volt olyan hely, ahol ne lett volna legalább egy volt tanítványa. Vágytam valami beazonosíthatatlan vezetéknevre. Hamar megtanultam, hogy ha kérdezik, az a vezetéknevemre vonatkozik és nem ypszilonnal írom. Így sikerült félreértenünk egymást az egyik általános iskolai tanárral, aki a következőképp írta be a nevem a naplóba: *Orsoja*. Áááá...

HAIR - glidiglab glubi nibi nabi nubi lililoloo

A Gyula utca sarkán a trafik mellett állt a moziüzemi vállalat háromoldalú üveges vitrinje, az aktuális műsort reklámozta: moziképekkel, fotóalírásokkal. Itt találkoztam először ezzel a filmmel, de általános iskolásként még elborzadva néztük, hogy kik ezek a hosszú hajú huligánok.

Aztán középiskolás koromban kedves barátaim, az Ikrék elvittek az Adyba egy délutáni vetítésre. Ott, akkor olyan „fejlövést” kaptam, hogy egy jó tíz évre a vászon előtt ragadtam. Ha a városban bárhol vetítették, nekem ott kellett lennem: moziban, filmklubokban, klubdélutánon... Például a Táncsics mozi fapados kamaratermében, ahol télen még kis vaskályha üzemelt, mindig ugyanaz a 10 ember volt jelen. Egy idő után már megismertük egymást, megbeszéltük, hol lesz legközelebb vetítve a kedvenc filmünk.

Ez a Hair-mánia annyira elhatalmasodott rajtam, hogy szereztem egy eredeti amerikai (!) kottát, és a botfülemmel, minden előképzettség nélkül megtanultam a Frank Mills című számot zongorázni. Sőt, pulóvert is kötöttem, amibe az utolsó dal, a „Let's the Sunshine” kottáját kötöttem bele. Természetesen minden fellelhető begyűjtöttem a lemezekről Treat Williams címéig.

Hozadéka is volt, a korszakból kiműveltem magam: vietnámi háború, 68-as diákmozgalmak, Woodstock – ami elérhető volt regényben, filmen. De ez a szerelem a film iránt csak nem akart lanygulni, ugyan láttam a Broadway előadást is Budapesten. Közel harmincszor sikerült megnézni vetítéseken (még nem volt DVD, és otthoni videónk sem!), és ezzel csak a második lettem, mert főiskolás koromban tudomást szereztem egy kiskunhalasi taxisofőrrel, aki negyvenszer

látta a filmet. Szerintem akadhettek még más dobogósok is az országban.

Színház az egész?

Nekem a színház mindig olyan magától értetődő volt. Nem csináltam belőle ügyet, ha egy, úgymond, híres ember bukkant fel a közelemben. Talán mert gyermekkoromban velük büfézhettem. A szomszéd bácsi és néni a Miskolci Nemzeti Színházban dolgozott, néha bevitték magukkal. Bennem maradt a teherlift naftalin szaga, amiben a jelmezeket szálították, a nagyszínpad zsinórpadlása mint feketelyuk, és a színházi büfében kvaterkázó emberek, akik arról akarnak meggyőzni, hogy ők a Gyáva oroszlán vagy a Bádóg-ember. Nem ismerem meg őket? Hát civilben – minek?

HAIR

De maga a színházcsinálás viszont nagyon is vonzott. Az álom a Muppet Show volt. Általános iskolás koromat végigkísérte a Pepita bábcsoport, ami a Miklós úti Ady Endre Általános Iskola bábszak-

köre volt. Versenyeket nyertünk, voltak fellépéseink városi rendezvényeken, például a Majális parkban május elseji ünnepségen, ahol ugyan nem jutott hangoztatás, de ment nekem a jó nagy hangozordibálás a felejthetetlen „Hogyan akart a Sün Nyuszi lenni?” című darab címszereplőjeként.

S nagy reményekkel indultunk az akkor népszerű „Játsszunk bábszínházat!” televíziós műsor válogatóin. Oda sajnos végül mégsem kerültünk be. Aztán középiskolás koromra elfogyott alólunk a bábszakkör, így ember színésznek álltam pár évre.

A Miskolc Városi Amatőr Színház (és a Pécsi Sándor, és a Csontos Gyula színpad, mert lényegében ugyanaz volt, csak más-más művelődési házban) hivatalosan is amatőr színjátszója lettem. Elkezdtem a számlátrát járn.

Először furcsa érzés volt látni a nevem a plakáton. Aztán jöttek az első felismerések a villamoson, színjátszó fesztiválok és osztottam autogrammot is, amikor is mindig megkaptam: „Jé, színpadon magasabbnak látszol!” Mindig is jobban szerettem a bábszínházat...

Pink Floyd
A TAT

1989. évi
Közvetítői
Közösségi
Szolgálat
Közvetítői
Közösségi
Szolgálat
Közvetítői
Közösségi
Szolgálat

ÉNEK: CZAKÓ ILDIKÓ - DEMÉN FERENC
ZENE: DÉS LÁSZLÓ ÉS EGYSÜTÉSE
53. FORDULÓHATÁR SZERZEMÉNYEK
Szerzők: DÉS LÁSZLÓ, CZAKÓ ILDIKÓ, DEMÉN FERENC
ZENE: DÉS LÁSZLÓ ÉS EGYSÜTÉSE

1,300 Ft
Közvetítői
Közösségi
Szolgálat
Közvetítői
Közösségi
Szolgálat

Kalácska
Közösségi
Szolgálat
Közvetítői
Közösségi
Szolgálat

Előzetes program:

<p>július 14. (szombat)</p> <p>15.00-15.10 D-Műszak</p> <p>15.15-15.25 Zsófia Alina</p> <p>15.30-15.40 Kácsi, együttes</p> <p>15.45-15.55 Kemő Tamás</p> <p>16.00-16.10 Kerecsényi együttes</p> <p>16.15-16.25 Farkas Éva</p> <p>16.30-16.40 Kovács együttes</p>	<p>17.00-24.00</p> <p>SWITZER (H)</p> <p>VARMALOM (H)</p> <p>ACAPÉ (I)</p> <p>WANNES VAN DE WELDE</p> <p>BALD SCHLÖR (KANADA)</p> <p>NETA (H)</p> <p>HASCOS (USA)</p> <p>MAGAN (TU)</p>
<p>július 15. (vasárnap)</p> <p>15.00-15.10 Budán Tekerő zenekar</p> <p>15.15-15.25 Buda Adám</p> <p>15.30-15.40 William Byard kamarakórus</p> <p>15.45-15.55 Gyűs Ágnes</p> <p>16.00-16.10 Csiriborsós</p> <p>16.15-16.25 Leánydi Péter</p> <p>16.30-16.40 Koebor együttes</p>	<p>17.00-24.00</p> <p>VENICE (D)</p> <p>TULENKANTÁR (FINNORSZÁG)</p> <p>BAZEMCO (H)</p> <p>KALAKA (H) és vendégek:</p> <p>Sárközi Gergely</p> <p>Gyűs Vilmos</p> <p>és egy együttes Litvánából</p> <p>NA CAWÄDICH (GB2)</p> <p>NOMAD SOULS (GB2)</p> <p>BLITZCRASH UNION (H)</p>

A rendezőség a műsorváltozás jogát fenntartja!

BELÉPŐJEGY szám: 001

Kalácska Nemzetközi Folkfesztivál

1988. július 2-10. Diósgyőri Vár

KILÉPŐ

Kalácska Nemzetközi Folkfesztivál

Kalácska Nemzetközi Folkfesztivál

DIÓSGYŐRI VÁR 1990. július 14-15.

Meseország
Orsíkerek

Didunak és öcsikének

KONTROLL CSOPORTI SZÖVEGEK

Nos, az egyik mérhetetlen adósságunkból végre sikerül valamit törleszteniük: íme a sorozat első csakugyan csajos füzete, illetve elnézést, szóval az első alkalom, hogy valaki a szebbik nem képviselői közül a saját életéről mesél nekünk! Ismerős és mégis újszerűen érdekes – leginkább azt élvezem füzeteink fellapozásában, hogy mások irányítják a tekintetemet arra, amit magamtól képtelen voltam észrevenni a réges-régen koptatott miskolci járdákon, aktivizálják az emlékeim perifériáján lappangó részleteket, sajátosan egyedi nézőpontokkal, inspiráló érzelmekkel, hétköznapiságukkal is mesészerű történetek révén segítenek megismerni, újra felfedezni szülővárosom kiapadhatatlan tartalékait!

Ezúttal részesülünk egy átlagosan különc lakótelepi kislány világából, vele együtt grimaszolhatunk a pudingarcú idegen nénikre, lógunk a betonosított porolón vagy a komlóstetői cseresznyefa roskadozó ágán, rágózva lufit fújunk... És felnövünk úgy, hogy egyszeriben ott találjuk magunkat a történelemkönyvek lapjait illusztráló fotókon, mondjuk a berlini fal tövénél meg az adriai vakáción. NDK és Weidlich, szózott kakaó Macskanyelvel, dzsörzé és Donald rágó – nagyiék fekete-fehér fotóihoz egyre jobban passzolnak a bennünket ábrázoló, idétlenül színezett nyolcvanas évekbeli felvételek, mert azokhoz a „történelmi” időkhöz erősebben kötődnek már, mint az aktuális jelenünkhöz...

sorozatszerkesztő

0 forint

Észak-Keleti Átjáró
Egyesület 2014

